

тѣхныйтъ градъ. За туй Іисусъ прѣминѣ пакъ отта-
тъкъ езерото, дѣто го чакаше много народъ; и щомъ
стигнѣ на края, дойде при него Іаиръ, който бѣше
началникъ на съборището въ Капернаумъ, и го мо-
лѣше да му спасе едничката му дванайсетъ-годишна
дъщеря която бѣ на умирање. Като отиваше Іисусъ,
исцѣрила са нѣкоя си жена която имала дванайсетъ
години кръвотеченіе, щомъ само попыпала скръшно
полата на дрехата му; слѣдъ малко дойде единъ отъ
кѣщата на началникътъ на съборището и казваше: не
туди вече учительтъ, защото дъщеря ти умрѣ. Но
Іисусъ, като влѣзе въ кѣщата възкреси момичето,
порѣча да ѝ дадѣтъ да ѣде, и заповѣда на родите-
литѣ ѝ да не казватъ никому за туй. (Марк. ѳ. 18к.
ѳ. 25 — Мат. ѳ. 23. — ѳ. 18—20.).

§. 26. *Іисусъ напуца Назаретъ.*

Отъ тамъ тръгнѣ за да иде въ отечеството си
Назаретъ, и въ пѣтътъ го подирихѣ двама слѣпы до-
ро до кѣщата му, дѣто гы изцѣри. А като излѣзохѣ
тѣ, ето че му донесохѣ единъ побѣсенѣлъ нѣмъ, кого-
то тутакси исцѣри. А когато въ сѣбботата поченѣ да
поучава въ съборището съ толкози мѣдрость, щото
мнозина отъ слушателитѣ смаяны думахѣ: Не е ли
този тектонътъ (дюлгеринътъ) онзи сынъ Маріинъ,
братъ на Іакова и Іосія, Іуда и Симона? и братъята
му не сѣ ли сѣкога помежду ны? За туй Іисусъ, като
рече, че пророкъ не е безчестенъ другадѣ, освѣнъ въ
отечеството си, остави този градъ, въ който не иска-
ше нито чудеса много да прави. (Мат. ѳ. 27—34. гл.
44—57. Марк. ѳ. 1—6.).